

"Vihar előtti csend"

Nagy Zsófia Magdolna

Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar
festőművész szak IV.

Ádám Zoltán adjunktus és Hegyi Csaba DLA adjunktus

Az egyetem első két évében inkább a térbeliségnek szenteltem nagyobb figyelmet. Olyan formákat kezdtem létrehozni, amik elsősorban inkább egy fiktív épületelemként szolgálhatnának. Az alkotások során olyan anyagokat használtam fel (gipsz, drót, géz), amelyek igen sérülékenyek, formájuk pedig a természet alapelveit követik. Később áttértem a síkbeli művészetre, ahol már az antropomorf formák kerültek előtérbe, az ember és az általa létrehozott világ eszközeivel. A fent említett munkák egy újabb átalakuláson mentek keresztül, konkretizáltabbakká váltak és több sorozaton keresztül teljesedtek ki. Kezdetben a páromról gipszöntvény fejeket készítettem, később áttértem síkba ahol vegyesen alkalmazva a méhviaszt és az olajfestéket, egy éremsorozatot hoztam létre. Az említett munkák fiktív érmekeket ábrázolnak, amelyen az alkotó és párja van megjelenítve. A sorozat darabjai egy régi letűnt korra utalnak, amik párhuzamot vonnak a legújabb alkotásaimmal, bár eddig még ilyen műfajú figurális művem nem volt, most ezt a kifejezési formát választottam. A tavalyi évben tértem át a murális alkotásokra, amiken keresztül kettőnk múltbeli képeit hoztam létre és mivel a jelenünk az adott, most a jövőbeli vágyaimat kezdtem egy újabb sorozatban feltárni, ez a mű ennek a tervezett sorozatnak az első tagja.

A *Vihar előtti csend* című kép egyfajta megfestett imádság, könyörgés, hogy mindaz, amire az ember vágyik, elérhetővé váljon. Ez a mű *Az ember képének értelme a keresztény teológia szerint*¹ című kurzus keretén belül tárgyalt kérdések közben jött létre. A vásznon három figura jelenik meg, a női szereplő az alkotó, a férfi a párja és a gyerek, a vágyott jövőbeli gyermekük. Mindannyian a tájban vannak ábrázolva, ez utal a természethez való visszatérésre. A képzelt család tagjai, bár úgy tűnik, nem figyelnek a másokra, cselekedetük mégis egymásért való, hiszen a férfi ültet, hogy a jövőben is legyen termés, a nő gyűjtöget, míg a gyermek rácsodálkozik mindarra, amit a felnőttek már nem vesznek észre. Ezek a cselekvések szimbolikus tartalmúak, hiszen csak így együtt alkotnak egy egészet. A szereplők háromszög kompozíciója is ezt az összetartozást erősíti fel. Annak ellenére, hogy a nő van térben legelöl, még sincs köztük hierarchia.

A nyugalanság, az ismeretlenben lévő bizonytalanság, az időjárásban nyilvánul meg, az alakok ezzel ellentétben bizakodóak és reménykedők, nyugalmat sugallnak.

A vihar jeleit, az ég komorságát, ezt a feszült pillanatot a mélykékek (párizsi kék, cölinkék, elefántcsont-fekete) és a kivillanó világossárga részek adják. Ez a kontraszt az előtérben is

¹ *Az ember képének értelme a keresztény teológia szerint*. Oktatói: Dr. Hegyi Csaba, Dr. Varga Ferenc. Elméleti és gyakorlati kurzus együttműködésben a PTE BTK esztétika tanszékével az ember képének értelmezéséről a keresztény teológia szerint. 2012 őszi szemeszter, PTE MK, Képzőművészeti Intézet.

jelen van, ahol az erős fény-árnyék hatások fokozzák ezt a hangulatot. Fontos eleme a képnek, hogy a néző és a szereplők közt nem jöhet létre szemkontaktus, mivel a két felnőtt napszemüveget visel, a vágyott gyerek pedig lefelé tekint, kizárólag egymásra és a természetre összpontosítanak.

A kompozíció megalkotásához saját fotókat használtam, a mű lényege már körvonalazódott bennem, csak a megfelelő helyszín volt kérdéses. Többszöri túrázás során végül a legideálisabb helyeket a pécsi *Báránytető* és a *Niké szobor* között találtam meg. Több fotót rögzítettünk, a fény viszonyok végett különböző napszakokban is.

További fotókat használtam fel az elképzelt gyermekhez, akinek neve nem konkretizálódik a festményen, mégis a párom gyerekkori fekete-fehér portréja volt az alap. A közvetlen előtte lévő kicsi vályogházhoz, amit éppen megérint, pedig egy néprajzi témájú könyv illusztrációja².

A házikó játékházként szerepel, de olyan belső értékei vannak a családi ház kicsinyített másának, amik beragyogják az építményt, én pedig ezt vörös színnel emeltem ki.

A vászon mérete (150x200 cm) lehetővé teszi, hogy a szereplők közel életnagyságban jelenjenek meg. Az alapozott felületre szénrel vittem fel a figurákat, illetve finom, vízszintes vonalakkal jelöltem a háttér részeit. Ezt követően a kinyomtatott képek alapján elkezdtem foltokban felépíteni a festményt, amelynek részeit egységesen alakítottam. A táj stilizált színmezőkre van felosztva, csak néhol részletező (például a csipkebokornál), míg a szereplők, hangsúlyosabbak.

Az ég a festmény egészét tekintve kis sávban húzódik végig, amelyben mély párizsi kék keveredik sötét ultramarinnal, a színes szürkék (jég kék, titánfehér, elefántcsont-fekete) pedig a beborult ég hatását keltik. Az alapozás színe eredetileg napsárga volt, ami az első nagy színflekkek után még adta magát az ég és a táj felső határán, ám a későbbiekben a különböző rétegek elfedték, belefolytak, ezt később tört citromsárgával (titánfehér, indiai sárga, permanent citrom) kellett visszanyerni. A távoli hegyoldalt krómoxid-zölddel és annak árnyalataival, néhol helyenként levélzölddel oldottam meg, amely túlságosan élénknek bizonyult, ezért egy mentás-szürke (titánfehér, zöldföld, cöllinkék, elefántcsont –fekete) réteget kapott. A hegyalja két színmezőből áll, egy fűzöldből és egy barnásvörösből

² Sabján Tibor - Buzás Miklós: *Hagyományos falak*. 2003, Budapest, Terc Kiadó, 12. o.

(capotmortum, krapplakk, mangánibolya, van dyck- barana). A füzöld részt először vastagon, olajosan vittem fel, amit kisszáradás után terpentines ronggyal visszatöröltem. Így alakultak ki ezek a finom átmenetek, a vörös sáv pedig élesen megadta a tér középső részét. Az előtérben okkerek (világos okker, aranyokker, égetett szíéna) és világoszöldek (nedvzöld) keverednek, de a nőalaknál visszatérnek a hegyoldal színei. Ebben a sötét részben a csipkebokor vörösei (kadmium narancs, permanent középvrös) kivillannak, míg a termések pasztózusak, nyerseks, már—már gesztusszerűek, addig a levelek finomabbak, egyszerűbbek.

Az "anya" a térben legelöl és a kép baloldalán helyezkedik el, keze majdnem kinyúlik a képből. Bőre világos (nápolyi vörös, titánfehér) akárcsak a haja, amit kiemelnek az ég sötétjei. Ruhája felsőrésze könnyű anyagú, amit egy nagyon vékony lazúr réteggel hordtam fel. Színei pasztell rózsaszínek (titánfehér, angolvrös, indiai sárga) és kéesszürkék (titánfehér, elefántcsont-fekete, cölinkék), néhol belemostam a vázlat körvonalaihoz használt szenet is. A nadrágja sötétkék, minimális árnyalati különbségekkel. Cipője nem hangsúlyos, füzője színe a vállán lévő vászontáska színvilágához hasonló, ezen a táskán jelenik meg az a bíborszín (capotmortum, krapplakk) is, ami a napszemüveg vrösével azonos.

Az "apa" a kép jobb oldalán guggoló pozícióban ülteti a növényt, ami körül meghagytam a vászon sárgáját, ez a növény fénye, ami a napszemüveg lencsén visszatukrözödik. Az egész alak egy nagy kéesszürke (cölinkék, páirszikék, krómoxidzöld, titánfehér, elefántcsont-fekete) tömeget alkot, ami jól kirajzolódik az okkeres háttérből. Gazdagon jelennek meg rajta a foltok, erőteljesek a fényhatások és csak itt jelenik meg a test árnyéka, ami kifut a képből.

Az elképzelt gyermek szinte a kép közepén helyezkedik el. Ruhája színét én találtam ki, mivel a fénykép ezt nem tette lehetővé. Ingjében a napfény reflexei fellelhetőek. A kicsi közvetlen kapcsolatban áll a házikóval, ami vályogtéglából készült, és hogy jobban érzékeltethessem az anyagszerűségét, festőkéssel vittem fel a tört fehéreket. A rétegek megszáradását követően felkerült a mixtion a nyílásokra, végül erre a metál füstlemez, majd ezt lefestettem vrösre.

A közeljövőben még folytatom a sorozat bővítését, amelyekben további jövőképek jelennek majd meg. Tematikájuk megmarad, de méretük változhat.

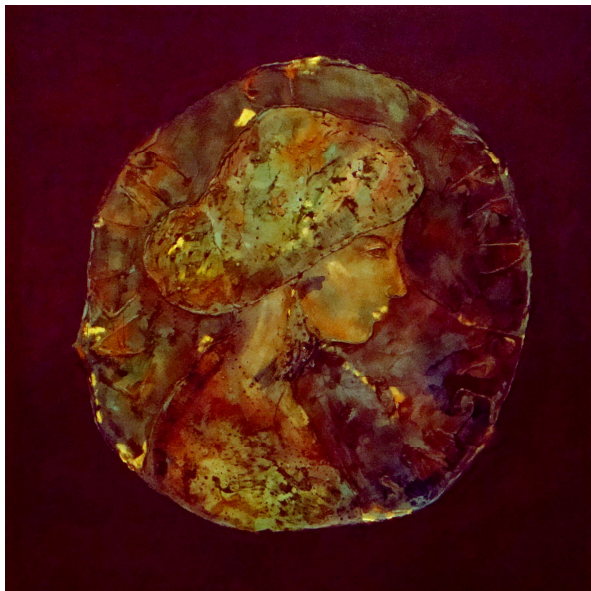
Melléklet:

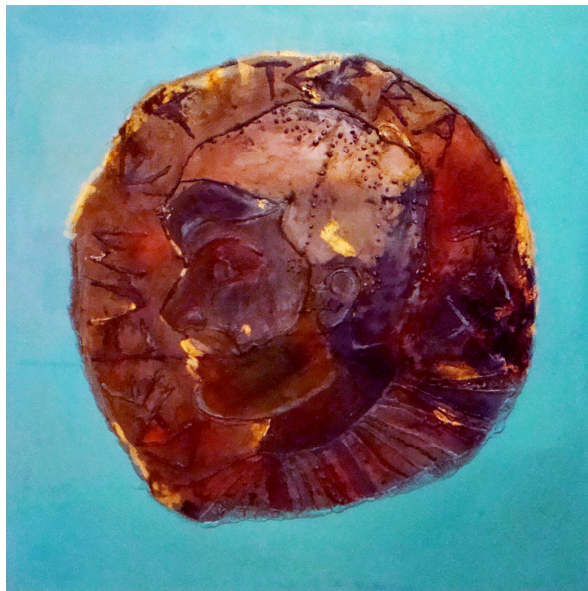
Lebegés, vegyes tech., 2010

Tollas Erik, vegyes tech., 2010

Caelum Et Terra Regina, vegyes tech., 2012

Caelum Et Terra Rex, vegyes tech., 2012